

Erindring
om
Emigrantskibet "Norge's"
rædselsfulde Forlis og Undergang
da det stødte paa en Klippe ved
Rockall i Atlanterhavet
Tirsdag den 28de Juni 1904
medhavende ca. 800 Passagerer, hvoraf henimod 600 druknede.

Pris 10 Øre.

Eftertryk forbydes.

Georg Nancke's Forlag.

**Forhandlere antages og erholder høi Rabat ved henvendelse til forlæggeren, Georg
Nancke, Stjørdalshalsen.**

Mel.: Sæterjentens Søndag: "Paa Solen jeg ser, det lider alt frem*.

Fra hjemmet de drog, – de Store, de Smaa –
Graagubber og sprækeste Karer,
Smaabarna som end hos Moderen laa,
af Kvinder og Mænd en stor Skare!
I hjemmet det blev dem for smaat, for trangt,
og Længslen den drog dem med Vælde
Langt bort fra sit Land, – saa langt – ak! saa langt –
Langt udover Norriges Fjelde!

Een havde en Far, een havde en Mor,
Een havde en Broder, en Søster,
som før sa' Farvel til hjemlige Jord,

og nu fra de fremmede Kyster
Til reisen saa gavmild Penge har sendt
med Brevet i Posten: "Kom bare!
Med livet I her Jer godt finder tjent!
Med Reisen det har ingen Fare!"

Een havde vel Hus og Hjem, ja og Gaard,
og kunde vel hjemme sig hygge,
men tykkes: "for lidt jeg ud av det faar,
jeg ud vil og prøve min Lykke!"
Ja alle de var af Fortrøstning fuld
og haabet i Hjertet det lued,
"Hist venter mig Held, hist venter mig Guld!"
Alt Lykken i Aanden han skued'.

Så sælger han Hus, så sælger han Hjem,
mens Haabet i Øiet det blinker,
nu reiser jeg bort, nu følger jeg dem
til landet, hvor Lykken mig vinker,
farvel da min Far, farvel da min Mor!
Farvel da mit Lands Klippeborge!
Farvel ogsaa du, hvem Troskab jeg svor –
Farvel Du! mit elskede Norge!

I Havnen man ser en vældig Kolos,
Fuldrigget med Skorsten og greier!
Ja, den kan vel nok en Storm byde Trods,
naar stolt den på Bølgerne neier.
Her stuves de ind, – de Store – de Smaa,
"Vel mødt! her er slet ingen Fare!"
Og Ank'ret ophives: "Lad gaa! lad gaa
Med hele den brogede Skare!"

Og al Ting gaar bra, – om end af og til
Der "Noget" om Hjertet kan "klemme".
Det "er jo saa rart" – om ei man det vil,
Dog Tanken sig fæster "derhjemme".
Men Skibet det gaar sin vanlige Fart -
endnu kun en Tid – og vi havner
Did hvortil vi iler, længter – og snart
Amerikas Jordbund vi favner.

Ja – Mennesket haaber og tror og – spaar!
Hvem udgrunder forsynets Gaader?
Kun Han som tæller hvert Menneskes Haar,
Alene dets Skjæbne kun raader!
De føler seg tryk, de Store –, de Smaa –,
I Drømme de Haabet ei slippe.
Mens endnu i Søvnens Arme de laa!
Gaar Skibet sig ret paa en Klippe!

Hvem tør vel forsøge, driste sig til
– hvad enten i Skrift eller Tale –
Fuldt at beskrive det grufulde Spil,
end sige den Skræk at afmale
som greb her dem Alle – enhver især –!
Hvem fatter og tolker den Tanke
hos Den, som i Angsten, Døden saa nær,
sig klamrer endnu til en Planke?

De gribes af Angst og Rædsel "de Smaa" –
"De Store" af Vanviddets Kvaler!
– Det gjælder jo Livet – ei agtes paa
De styrendes Bønner og Taler.
– "I Baaden, i Baaden – før Skibet gaar
For evigt tilbunds med os Alle!" –

Man skriger og jamrer, river og slaar
og la'r sig i Baadene falde!

Så fyldes en Baad, – men ak! i et Nu
For lastet, – for evigt den synked',
mens Dødskriget lød og fyldte med Gru
hver som end i Dødsangsten klynked.
Man raaber og skriger, forgjæves kun
Kapteinens befalinger løde –
og atter en Baad gled til Havets Bund,
De Andre der nede at møde!

Og lidt efter lidt, mens Kampen stod paa,
For Havet sit Rov at fravriste;
Mens Skyerne drev, og Bølgerne slog
sin Gravsang i Takt til det Sidste –,
sank "Dampskibet Norge" med Takkel, Toug –
Tilbunds i Atlanterens Vover,
Dets Master, dets Agterdæk og dets Boug
snart Bølgerne skyllede over!

Da Skibet gik ud, da var der ombord
Vel knapt otte Hundrede Sjæle!
Og reddet blev kun – ja Sorgen er stor –;
To hundrede knapt – var det hele!
Gud give disse Reddede engang vil
Den Lykke som de søgte – finde!
Det grufulde Spil de var Vidner til,
Vist aldrig gaar dem af Minde!

Gud trøste og styrke Enhver især
som maatte den Skjæbne friste;
Den som han elsked og havde kjær

Ved denne Ulykke at miste.
Og tag til Dig Herre, saa alle dem –
– ”Naar den sidste Dag mon oprinde –
som søgte forgjæves nye Hjem:
O, lad dem hos Dig det da finde!”

Aktietrykkeriet i Trondhjem